

Världens sämsta teater

Vad skall jag likna detta släkte vid?

De liknar barn, som sitter på torgen

och ropar till andra barn:

Vi har spelat flöjt för er, men ni dansade inte.

Vi har sjungit sorgesånger, men ni grät inte.

(Jesus, Matt 12:16-17)

Jag tar ett ord och tappar det som en blodigel,

ligger livlös, plastpåse. Aningslöst

tar jag ett annat ord och punkterar det

med mina nålar. Ditt ansikte

fruset, ur mungipan rinner saliv

som om du har nya skor och en dam

rör sig höglackat. Bakom ett draperi

skyls oordningen på scenen.

Vi har glömt våra repliker

på vägen. Spelar ingen roll. Minns inte längre

vem som spelar vem och varför. Sminket

har gått ut i strejk. Shejker och två

sorters thé, samovar och alla kameler

är på lagning. Jag faller av stolen

av trötthet. Behöver ljus. Jag är inte Vlad.

Här utanför finns det ljus i överflöd

mot väggen där man möterflugor.

Hösttrötta skiner de blått mot den vita väggen.

Scenen ska snart tömmas och städarna går

in och ut som i en stack. Jag är inte Vlad.

Jag är den som låter ridån falla.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Stefan Albrektsson med Poeter.se id #43361 innehar upphovsrätten